

Öğrenci: Jennifer Yum

Bu haftanın okumaları bu ders boyunca yaptığımız tartışmaların mükemmel bir özetiydi. Bu sömestir ne kadar çok mesafe katettiğimizi gösterdi bana, bu dersi almamış olsaydım bu yazarların çıkış noktalarını anlamıyor olacaktım. Geçmişini incelemek en tartışmalı işlerden biri, yazarların da belirttiği gibi, bizim bugünkü kimliğimiz geçmişini incelemekten ayrı düşünülemez. İlginç olan şu ki, yazarların Amerikan tarih yazımının evrimine odaklanırken takip ettikleri yol ABD'yle sınırlı değil. "Vatanseverlik" uzun zamandır Amerika'da özenli bir sosyal tarih çalışmasına sekte vurdu; "milliyetçilik" aynı şeyi Güney Afrika tarihçi için yaptı. Amerikan modernizasyonu teorisine Afrika'nın "liberal" tarihçilerinin ana presipleri ışığında bakılabilir. Ancak rkçı rejimin [apartheid] kalkmasıyla Güney Afrikalılar kendi halklarının tarihini yazmaya başladılar. Afrika kökenli Amerikalıların Amerikan tarih anlatımında kendilerine daha fazla katılım hakkı arayışları hakkındaki tartışmalar bana Amerika'da da daha fazla çokkültürlü yaklaşımların olması gerektiğini hatırlattı. "Problem, Birleşik Devletler'in tarihiyle ulusal kimliği arasındaki manevi ilişkiye daha yakın bir yerde" diyerek yazarlar doğru bir saptama yapıyorlar (298). Gerçekten de, hakikati saptıran tarih, seküler dinden daha iyi değildir.

Her bir yeni tarih yorumu ile, ulusların "tarihsel bilincini" etkileme/değiştirme potansiyeli doğar. Yazarlar bize gösteriyor ki kapitalizm ve Anayasa yorumları bile zaman içinde değişmiştir. Ancak Amerikan İç Savaşından sonra Kuzeyliler'in zaferi ile zafer yanlısı tarihçiler Anayasa'yı "toprağın organik yasası" mertebesine yükseltebildiler (122). Bu tarihçiler Anayasa'yı, "doğal kanunun savunucusu" olarak lanse ettiler; böylelikle Anayasa dokunulmaz oldu. Ama yazarlar, olayın gerçek yüzünü gösteriyorlar. Merkezde çıkarıcı [manipulative] ayrıcalıklı "demokrasiyi" kendilerine göre tanımlayan beyaz adamlardan oluşan küçük bir camia vardı. Ancak yirminci yüzyılda tarihçiler ulusal geçmişlerini başka türlü yorumlayabildiler, bu vatansever olmamak demek olsa da. "Bilimin, sosyal teorinin ve milliyetçiliğin ürettiği modern mutlakiyetçilikler" [absolutisms] olmasaydı bunu yapamazlardı (125). Ama hakikatı arama çabası ne zaman makul/akla uygunluk çemberinden çıkar? Geçmişini doğru anlama olasılığını bile reddedenlere ne demeli? Yazarlar, bu new-age şüpheciligi ve göreceliliği ile savaşıyor. Onların baş kurbanı post-modernizm. Yazarlara göre post-modern eleştirilenler hep "taarruz modunda" (202) ve hep bir "inkar öfkesi" [fury of negation] ile yazıyorlar (204). "Yerleri akademide en sağlam olan tarihçilerden" bile farklı bir iş üstlenmişler, "geçmişini revize etmek yerine tamamen yapısını bozuyorlar [deconstruct]. Ama yeniden inşa etmeden yerlebir etmek sorumsuzluktur" (234). Post-modernist gelenek

içinde en önemli sıkıntı da tarih'in "alt [subaltern]" grupları tek bir Amerika ulusal hikayesinin içine katmayı başaramamış olması, örneğin işçileri, göçmenleri, kadınları ve eşcinselleri (217). Ama gruplara vurgu yapmak, hatta en altta kalanlarına vurgu yapmak tehlikeli olabilir. Sosyal tarihçiler de tarihi "gruplar" üzerinden görme tuzağına düşmüş durumda. Yazarların belirttiği gibi, "Sosyal tarihçiler ortalama Amerikalı'nın yaşam döngüsüne bakarak bireyler hakkında öğrendiklerinden çok daha fazlasını gruplar hakkında öğrendiler." Ve böyle yaparak, alanın başlıca öncüleri (mesela Perry Miller) bazı kalıp veya biçimleri fark etti, bu biçimler, "ortalama, orta değer, tepe değer, standart sapma" şeklinde olarak ortaya çıktı (150). Ortalama Amerikalı *Joe*'yu merkeze almayı hedefleyen bu tarz tarih, aynı zamanda onun tarihe etken bir aktör olarak geçmesini engelledi. [Nitekim] erken sosyal tarihçiler, analizlerini deterministik, Marxist olmasa da yapısalcı terminoloji ile ifade etmekten kurtulamadılar. Yazarlar zaman zaman eleştirici bir tonda sesleniyorlarsa da, hiç alaycı bir ton kullanmıyorlar. Sonuçta, kitaplarının amacı da "mümkün olan en objektif açıklamaların, yaşamak isteyebileceğimiz bir topluma doğru ilerlemeyi sağlayacak yegane yol olarak lazım olduğunun altını çizmek" (229). Bu iş, belirli bir bilim bilgisi gerektiriyor: "Bilimi, doğruları ile birlikte önyargılarını/tarafılığını da irdeleyerek öğretmek... sadece sosyal bilimcileri ve hümanistik bilimcileri değil toplumu da zenginleştirir çünkü her ikisi de benzer bilgi üretimi sistemlerinde rol alıyorlar" ve "kendi teorilerinin ve eylemlerinin kesinliği, orijinalitesi ve rekabet gücü sivil topluma dayanıyor" (283). Hatta, bilim tarihi, felsefi ve dini değişkenleri de işin içine katmalı. Newton'un maneviyata birinci, bilimseliğe ise ikinci derecede önem verdiğini de, bu çarpıcı gerçeği de, dile getiriyorlar. Dolayısıyla, herkes tarafından kabul edilmiş evrensel yerçekimi kanunlarının kökleri bile, Newton'un tanrının dünyayı kontrol ettiğine dair "bilimsel olmayan" görüşüne dayanıyor (177). Bilimsel ilerlemelerin bağlamını çalışan bilim tarihçileri aslında sosyal tarihçi rolünü alıyor. Tarihçilerin yaklaşımlarını belirleyen onların çalıştıkları alan değil, çalışmalarının hedefleridir.

Oldukça olumlu bir yorum ile noktayı koyarsam, tarihçiler, geçmişi doğru bilmek gibi kocaman bir görev taşıyorlar. Geçen hafta tarihçilerin bu dünyaya en iyi ne şekilde faydaları olabilir diye sormuştum. Yazarlar bilginin güçlendirici olduğunu savunuyorlar, "çünkü bilmediklerin özellikle inciticidir, seni hakikatle hesaplaşma fırsatından yoksun bırakır... bir vatandaşın sağlığı hafızayı dikkatle elemesini gerektirir ama bir demokratın, bundan dolayı da Amerikalının, inancı tam aksini gerektirir (308). Malesef görecelilik, post-modernizm, nihilizm, ve "solipsist düşüncelerin" diğer biçimleri "çeşit çeşit gürültülü tartışmalara teslim

oldular” (308). Diğer taraftan, post-modernizm bile ilerlemenin bir göstergesi: post-modernistlerin soruları, “ondokuzuncu yüzyılın bilim ve tarih modellerinin çok ivedi bir yeniden Őekillenmeye duyduğu gereğin yaygın bir biçimde farkediliŐinin çıplak bıraktığı damara, tam da banteline basıyor” (207). Bir yorum yanlı ve yanlıŐ da olsa, hiçbir zaman değersiz değildir, tarihçiler onları reddederek, olumsuzlayarak çok Őey đrenebilirler. Bu anlamda, gerçekleri anlatmak kollektif çaba gerektiren bir süreçtir.